

„Tak jaký byl – vysoký?“ zkouší jí napovědět.

„To ani ne. Normální. Nic zvláštního. Silný. Málem mi zlomil ruku. Měl prasečí oči.“

„Dobře. Teď odpočivej. Chlapům to řeknu. Jakub vypadá taky dost zle. Čekají venku,“ ukáže hlavou ke dveřím. „Bolí tě něco?“

„Bolí mě všechno.“

„Víš, jak to myslím. Ty malé věci se zahojí samy,“ odvětlí a dál ji omývá a prohmatává. „Už nekrváčíš. To je dobře. Na oku budeš mít pěknou modřinu,“ zvedá se a balí si věci. „Rameno nenamáhej. Nechám ti tu nějaké bylinky. Jedny na spaní,“ pokládá je na židli. „Z druhých si připravíš odvar na omývání,“ kývne směrem k podbřišku a položí je vedle prvních. „Tak se opatruj. Během týdne se na tebe přijdu podívat,“ loučí se Zuzana ve dveřích.

„Neměl boty,“ špitne Mariana.

„Cože?“ Zuzana se zastaví a otočí se.

„Je zima. Všude bláto... Neměl boty!“

„Hm,“ zavrtí Zuzana zamyšleně hlavou a spěšně odchází. Venku čekají otec se synem. Vedle sebe a přeci tak daleko. Zuzana vytáhne z vaku průhlednou lahev s pálenkou a přihne si.

„Na,“ otře dlaní hrdlo a podává ji Jakubovi.

dam stojí vzadu na zahradě. Doru drží na vodítku.

Fenka je celá nesvá. Kňučí a neklidně tancuje. „Klid, klid,“ snaží se ji utěšit. Vpředu na rozcestí se sroculí muži v čele s Jakubem. Rozhněvaně jim líčí, co se stalo, a vášnivě při tom máchá rukama. Chlapi kroutí hlavami a také mohutně gestikulují. Očividně se nad něčím dohadují. Dorka znovu šhubne vodítkem, čenich u země, a tahá Adama.

„Co tam máš?“ ptá se jí a nechá se vést. Dojdou až k plotu. Zdá se, že Dora chytila něčí stopu, čumákem skoro až rozrývá zem. Postupují rychle a jejich dráha přímo kopíruje linii dřevěných planěk. Najednou se fena zastaví a štěkne. Skloní hlavu, zvedne ji. Podívá se na Adama, zakňučí a zavrtí ocasem. Adam se sehne a zkoumá trávu. *Co? To je krev? Víří mu hlavou, když se prsty dotknou hnědého flíčku na stéble. Hřebík? Spatří něco kousek vedle a pak pohledem zajede k plotu. Na něm je také rozmazaná krev. Otočí se na patě a pádí za muži. Snad je ještě dohoní.*

„Táto! Táto!“ řve jak na lesy. Dobíhá je, funí. Prodírá se do čela, chytá tátu za rukáv: „Šel zadem. Slyšíš? Ten chlap šel zadem!“

„Co to říkáš?“ zastaví se táta, chytí ho za ramena a pozorně se na něj zahledí.

„Vzadu. Dora. Našla stopu,“ funí kluk, „na zemi je hřebík a na plotě krev.“ Všichni se jako jeden valí dozadu za chalupu. „Tady,“ ukazuje Adam na zem. „A tady,“ míří prstem na plot.

„Dej mi toho psa!“ přikáže táta. Mohutnou tlapou drapne vodítko. Zavede Doru ke krvi, ona očichá zem i plot. „Hledej!“ zavelí a otevře